

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIEDATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número..... 0'05 cèn. s pta.
A domicili. Es trimestre..... 0'65 »
Un any..... 2'50 »
Per dotzenes..... 0'45 »
Núm. s atrassats des 2.ª tom... 0'66 »
Id. id. des 1.ª tom... 0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fòra Palma. Dins Mallorca. (3 mesos.... 0'85
1 any..... 3'25
Dins España... (3 mesos.... 1'00
1 any..... 3'50
A Ultramar y s' Estrangé... (3 mesos.... 1'50
1 any..... 5'00

NO LA CERQUES PER DINS BALLS.

Lectors de L'IGNORANCIA: Heu de sèbre que jò viatjava molt un temps. Casi venia à essè com *Es Jodio errant*; de manera que quant me feyan per l'Havana me trobava per Barcelona, y à s'en revés, quant pensavan trobarmè per Barcelona jò'm passetjava per Charleston. Pues bé; un viatge anarem à n'es *Rio de la Plata*. No voldria, germanets, que ningú de vòltros cregués qu'aquest nòm fós vè; perqu'heu de sèbre que no hey ha tal *Plata*: lo que allà trobariau, si teniau sa desgracia de anarhi alusinats per aquest hermós nòm, seria *misèria y companyia*, y rès pús; y alèrta sa péll que no quedás per allà per falta de recursos per podè torná à cavòstra. ¡Oh! sabeu que son de moltets els errats de contes qu'es passetjan per allà, y no fan may cap rot sinó molts de badays.

Veureu, ydò, qu'un diumenge, després d'havè dinat m'en vaitx aná à passetjá, (no pensava dirvos qu'es punt ahont me trobava era Montifidèu,) y à dins d'un café me vaitx encontrá amb un amich amb qui havia fets dos viatges plegats, y com feya molt de temps que no mos haviam vist, mos donarem una estreta de mans en tota l'ànima, diguentli:

—Tomeu: ¿tú per aquí?

Y ell no me contestá, sinó qu'es posá à plorá.

—¿Però... que tens?

—Francesch, som un desdixat; (me digué.)

—¿Còm!

—Sí; som desgraciat. ¡Ah, Francesch! si no mos fossem separats un de s'altra de segú que no heu fóra; però sa casualitat, còm saps, mos separá; y aquí doná principi sa méua desgracia.

—Però, ¿qu'es lo que 't passa?

—Jò't contaré punt per punt tot quant m'ha succehit desde que mos deixarem. Sèu; aquí tens un *paraguay*, encenló y fumant, fumant, t'esplicaré ses méues penes.

—Vamos, ydò; conta Tomeu, perque em tròp còm à penjat d'un fil.

—A n'axò vaitx:

Tú ja saps, Francesch, que jò estava per casarmè amb na Marieta de mèstre Pere; sí, amb aquella atloteta, que sense ofendre à Deu Nòstro Señor, casi podriam dí qu'era un àngel. ¡Ay! en pensarhi no puch ménos de plorá. ¡Oh, Marieta! Sa téua memòria es s'únich bálсам que mitiga un poch ses méues desdixes. ¡Ah, Francesch! amb so pecat duch sa gròssa penitència.

Còm deya, ydò, jò anava à casarmè amb aquell àngel, qu'era des gust y agrado de ses dues families; però, el Dimòni se valgué de sa téua ausència y em proporcioná un amich que 'm fé aná à un ball. ¡Oh, dia funest! Ja saps, Francesch, que jò còm tú mateix, era un poch aficionat à ballá; però à balls de família ahont ballavam amb sa majó inocència: però, allà.... ¡oh, quin bullici, Francesch! ¡quin aspècte més fascinatò! ¡aquell *alumbrado*!... vaja, jò no havia vist may còsa més seductora, ni tantes atlotes reunides, ni tan enllestides. Allà, fiyet, no hey vaitx veure cap cara lletja; totes eran blanques còm sa llet, y amb uns coloretts de ròsa que encantavan. ¡Ah, polvos malahits! ¡Ah, cotó del Dimòni! qu'amagat per dins jipons y vestits no fas altre còsa qu'enganá gent, perque lo qu'es tòrt heu fas pareixe dret y moltes de vegades presentes lo que no existeix.

Jò, Francesch, en vista d'aquella novetat, per mí tan gran, vaitx olvidá na Marieta; aquell vespre no la vaitx aná à veure. ¡Pòbre Marieta! Vengué s'hora fatal qu'havia de decidí de sa méua sòrt. Doná principi s'orquesta, tocá una *habanera*, y aquell amich ó Dimòni, me proporcioná un' atloteta per ballá, y em digué: «Vaja, Tomeu, jò't present aquesta balladora;» dientme à s'oreya «es de lo milloret d'aquí dins.» ¡Oh! en presència d'aquella atloteta, que nomia Adeline, vaitx olvidá ses gracies de na Marieta; pareixia un xerafi; aquella fragancia,.... aquells coloretts tan sumament fins.... ¡Oh! y quant li vaitx agafá sa ma per ballá,.... à les hores si que vaitx

quedá sense polsos; es méu còr va deixá per un moment de batre. ¡Quina má més fina!.... ¡y quin ayre amb so ballá!.... Notá ella que jò'm trobaria violent, y amb una vèu sa més dolça em digué: «¿Tomeu, que no 't tròbes bò?» ¡Oh! aquí si vaitx pèdre sa tramuntana de vista. «Si fá, li vaitx contestá; però pens que si vé es téu enamorat, me dexarás.» «No, fiyet, no;» respongué ella amb un mòdo tan seductó qu'era capás de fé pèdre es *Kirie-eleyson* à n'es mateix *Lucero del alba*. Digué que no tenia enamorat, que còm era tan jove encara ningú li havia dit rès, y que sa séua mamay tampoch ho hauria comportat. Jò, fiyet, la vaitx creure còm un ximple. ¡Ah, mentidera y pòca còsa!

—¿Y quants d'añs tenia, Tomeu, sa tal *ninfa*?

—Tenia desèt añs; però ben aprofitats. Fiyet, amb aquell parlá tan carinós me tenia etcisat. Acabarem aquella *habanera*, y donantli es brás la vaitx acompanyá ahont estava sa séua mare, qu'amb sa majó atenció y amb maneres casi *aristocràtiques*, me fé sèure al mitx de ses dues. Francesch; me vaitx trobá sense pensarhó, sitiát, près, fermat y tancat al mitx de dues fortalases *ineapugnables*.

—¿Y s'amich que 't proporcioná tan bella atloteta, que s'havia fèt?

—¡Ah, Francesch! No 'l vaitx veure pús; aquell amich era un polissó; era un d'aquells que predican conciència y vénen vinagre en lloch de ví bò. Tot axò va essè una combinació tramada entre elles y éll, perqu'axí li convenia. Jò, tot complimentós, contant qu'eràn quaque còsa bona, les vaitx convidá à prendre *dulce* y à tot quant volguessen, però sa mamay s'escusá dihent que no acostumavan prendre rès en es ball, y que n'estarian empagahides que ningú les vés prendre alguna còsa. ¡Ah, pòques vergoñes!

—¿Y qu'encara ballareu més?

—¡Ja s de rahó! Ballarem fins à sa dematinada; y còm que s'amich no comparegué, me vaitx oferí à acompanyarles; y elles, ja 'u crech, acceptaren; y quant arribarem à ca-séua m'hi féren pujá.

Habitavan un segon pís, y mentres entrá sa maròta per encendre es llum, quedarem els dos en es replá de s'escala, y amb una veu còm à conmoguda, me digué: «Bartomeu, mos has de fé es favó de prendre xocolate amb nòltros.» ¡Oh! amb quina satisfacció me vaitx sèure à sa taula y vaitx prendre xocolate amb aquella atloteta tan hermosa; y còm totes dues s'havían llevat es vestit des ball y posada una *bata*, encara la trobava més seductora; en fin, quant vaitx sortí d'aquella casa ja era de dia; y à sa despedida, després d'haverme oferit elles sa casa, li vaitx doná sa ma pegantli una estreta de dits, y ella hem correspongué dihentme al mateix temps: «Bartomeuet, torna es decapvespre.» «No tengas ánsia, Adelineta, que jò tornaré.»

¡Ah, fiyet! amb aquella despedida y aquella apretadeta de dits, vaitx olvidá per complet à qui me podia fé felís. Sí, Francesch, vaitx renunciá à na Marieta.

Per abreviá rahons, sense sèbre còm ni còm no, à dins un mes y mitx me vaitx trobá casat amb aquella atlòta; sa maròta heu va corre tot; jò no sé còm s'ho arreglá, pens si deu tení part amb el Dimòni coix, que diuen qu'es es més trapassé de tots.

—¿Y que no era gent honrada?

—¡Ca! gent penjadora, elles y ell; que m cercá perque jò pagás.....

—Ja 'u veitx, Tomeu; t' agafaren per prófol. ¿Y ara que penses fé?

—¿Que pens fé? Acabá sa méua vida per hont ningú tenga coneixement des méu nòm; y no voldria que tú el diguesses.

—Pèrd cuydado que no 'l diré.

—Y ara qu'estás enterat, em perme-trás que 't diga còm à bòn amich, que si vé es cas que 't vulgues casá, no cerquis s'atlòta per dins cap saló de ball, pues de lo contrari t'esposaries à carregarté amb un trasto còm.....

—Jò't diré, Tomeu; axí mateix hey va gent molt honrada y atlòtes dignes de tota consideració.....

—Ja 'u sé, Francesch; es ben vé lo que dius; jò tampoch heu pòs còm à regla general; però també hem de tení present lo que diu lo Esperit Sant: «Qui se pòsa en perill mòr en ell;» y també aquella máxima forastera: «*Lo mejor de los dados es no jugarlos.*» Sobre tot, Francesch, voldria que cercasses per casarté una d'aquelles atlotetes retirades, que no van de balls ni *burèos*, que no se pintan may sa cara y que may se separan des faldons de ses séues mares, que passen tota sa setmana ocupades en sa feyna, y quant vé es diumenge s'en van amb sa mare à l'Iglesia y à fé una volteta sense més adorno qu'un vestit honest y net, y qu'à la llejo ja's veu qu'es gent prudent y honrada. Creumè, Francesch, féu axí y no t'en penedirás, ja saps que ningú pòt da més rahó del Infern qu'un condemnat.

—Tomeu, sent molt sa téua desgracia, y et promet que quant fassi pensament de casarmè tendré present es téu consej; y també t'assegur que faré públich aquest exemple, perque serveixca d'*escarmiento á los incautos.*

—Farás molt bé, Francesch, y abans de despedirmós et vuy fé una súplica, y la't fas fentse tróssos es méu còr. Sí, Francesch, sa súplica que 't fas es, que ja que jò no puch, sies tú que te casis amb na Marieta y serás felís.

Y donantme un' aferrada p' es còll, sense podè dí rès ni éll ni jò, s'en aná, y quant ja s'havía decantat un bòn tròs es girá y em digué:

—Adios, Francesch, sies felís; y sobre tot *no la cerquis per dins balls.*

—Adios, Tomeu, (li vaitx contestá en molt de sentiment.) Conformá't y encomana't à Deu.

Aquí teniu lectors ses consecuències que devegades duen es balls y els mals amichs. Vaja, no hey ha remey; ¿vòls está bé? Ydò, *donde haya ruido no vayas*, y després seguí aquell adagi francès que diu: *Avant de te masièr regardé deuxfois.*

UN RONDAYÉ.

FELANITX.

I.

Felanitxés: Escoltau
Després d'una nit callada,
Remors que'n la matinada
Donan un viva de pau
Al puig de Sant Nicolau,
Al turons d'aquells molins,
A los boscatges y pins
De Bellavista, al Santuari
Del Salvador, al Calvari
Y al Castell y als séus confins.

II.

Escoltau, fills d'esta vila,
Entre els ecos del Puig vert
Y altres que la tèrra pèrd
Una veu qu'al Cèl s'enfila
Pera tributar tranquila
Al sigle s'enhora bona,
Profètich himne qu'entona
Saludant el nòu progrés
Que fomentí el bé, y sempre es
Lo qu'al pòble glòria dona.

III.

Una paraula esclent
S'escolta per hont-se-vulla,
Al respirar de la fulla,
De les aus y de la gent.
Fins en los sospirs del vent
Qu'aplaudexen à porfia
Un nòu Centro d'armonía,
Pòrt, Telegraf y Carril;
Y al buch Vapor cántichs mil
Entonan en tan bell día.

IV.

Turons de Sant Nicolau
Devòra camps de verdor,
Peñes de Son Salvador
Alberch dolcíssim de pau;
Allá alluñy mirau la nau
Qu'al mitx de fum, son bauprés
Adelantant va à través
De la onada y ventolina
A la tèrra mallorquina,
Y à nòstron pòrt vé després.

V.

Llarga la mèstre el Patró
Y el Nostr' amo la mitjana;
En banda tota l'andana,
Virant de babó à estribó.
Capetjant va el batayó
Perque s'onada es tan dura
Que siulant s'arboladura
Y croixint el bastiment,
Fa amb sa popa à sotavent
Sa derrera singladura.

VI.

Y un calabròt tira à popa,
Y en es *tope* issa bandera,
Y à vista de s'escollera
Sa quilla y el casco aglopa.
Mentres tant llaujera topa
Amb altres naus resguardades
De los vents y ses onades
En el Pòrt de Felanitx;
Y el Vapor fondetja al mitx
Entre les ja fondetjades.

VII.

Crida el guarda:—¡Oh de la nau!
—El *Santuèri*; nòu vapó.
—¿Capitá?—Aquí está es patró.
—¿D'hont veniu? ¿Ahont anau?
¿Quin cárrech duys? ¿Que portau?
—Entre borrasca y bonansa
Arribam amb la confiansa
Que tot lo que duym à bordo
Será després d'es trasbordo
D'aquest pòble l'esperansa.

VIII.

Barres de ferro y d'acé,
Lingòts y xapes y planxes
Desembarcarán ses llanxes;
Y *rails* p'es Carril fé.
Es nòstro bordo está plé
De trens y locomotores,
Xemenèyes siuladores,
Y fornals de fòch y fum,
Y carbó pera es consum
De màquines corredores.

IX.

Venim à establí un Carril
Que es el general desitx
Que del pòrt de Felanitx
Venga dret y es pòble enfil.
Y tan rich còm el Brasil
El fassa; y còm el Perú
Mos hi fassa à cadascú
De ferro el pensat camí;
Que jò profetís aquí
Que se farà de segú.

X.

Còm millorar nòstron pòrt
Algun tant ja s' es lograt,
Gracies à cèrt Diputat
Per quí propòs un recòrd
D' agraument; que la sòrt
Dona el Comèrs y Marina,
Amb un Teatro qu' adoctrina,
Amb Telegraf y Carril,
Y una Escòla Mercantil
Que ja el públich vaticina.

XI.

Aquí l' èco se perdé
Entre el Pòrt, Molins y Torre.
La sèua veu ja s' esborra.
Ja no 's sent lo séu alè.
De foseó moç deixa plè
Que no ilumina en son dòl
La Mòla, Castell, Pujòl,
Bellavista, ni el Calvari,
Ni el Puigvert, ni el Santuari
De Son Salvador, el sòl.

XII.

Però al sòl, Felanitxés,
D' un mon inmens d' esperansa
S' òbri el còr que tot ho alcansa
El sagrat fòch del Progrés.
La veu de Deu, al través
Del temps pòt fer gradual
Aquest pòble à Palma igual.
De segú transformat ja;
D' aquestes illes serà
La segona capital.

F. A. Y P.

Felanitx.-Jané-1885.

ES DIA D' ELS REYS.

Ja hey tornam essè. Ja tenim altre vegada s' atlotèa que va moguda p' es mitx des carrés, esperant els Reys y corre amb grans estòls cap à ses pòrtes de la Ciutat, y dú escales y òrdi y faves per sortirlós à camí; dins ses cases hey ha més animació que defòra cercant botes, botines y sabatetes de tota casta, per posarlès més tart à n' es balcon y finestres amb sa confiansa de que quant passin els Reys per dins Ciutat hey deixaràn alhaques y confits y juguets y tota casta de còses agradables à n' es séus petits dueños.

Vamos; está vist. Anit y demà dematí son sa gran fésta d' els homos *in fieri* y de ses dònnes qu' un dia serán mares des nòstros futurs pares de la pátria.

¡Ah! si els Reys tal dia còm vuy no tant sòls deixassen confits ó estampes à n' es nins, sinó qu' en veure botes de montá hey posassen dedins diplomes, nombraments de *destinos*, grans creus, d' aquestes qu' encara que grans pesan pòch y qu' en llòch de durlès carregades à s' esquena les se penjan à sa pòst d' es pits ó à n' es coll ó à sa faixa (y no

sa d' es neixe) no serían es nins ó nines tots sòls es que farian fésta, també en farian es grandolassos; y contemplariam à les dotze de sa nit dins qualche balcó unes botes més altes qu' es brandoiats, y no seria estrañy que qualche señó pagès hey posás y tot ses botes congregades que té dins es sellé. Llavo si que sería completa sa fésta d' els Reys.

Aquest hermós ideal l' hem de deixá fé emperó per quant venga el sigle vint si es qu' el mon no haja fét uy del tot.

Contentemmós amb lo que fins ara hem progressat. No fa més que mitx sigle que sa fésta de demá era molt diferent de lo qu' es ara. Es truy era à n' es camí de Jesús que llavònses constituía es gran passeitx de Ciutat. Llavo no 'n passavan encara cotxos carregats de mòrts, perqu' es mòrts no sortían de dins la Parròquia. Llavo sa gran curòlla de tothom era veure quant à ses quatre Campanes (diríam millé à ses sis Campanes) s' ajuntavan el Rey Melsión, que venía de sa part de l' Hornabèque; el Rey Gaspá, que baixava de sa part d' Itria; y el Rey Baltasá, que sortía de dins Ciutat. Allá se saludavan, se deyan quatre glòses, y seguían en comitiva cap-à-munt amb sa gran multitud de gent coriosa que corria derrera ells. En arribá à ca Dona Ayna trobavan el Rey Heròdes que los demanava de nòves amb unes altres glòses; y los comanava que quant s' en tornassen, l' enterassen de lo qu' hey hagués sobre es naixement de Jesús. Seguían els Reys derrera una estrella que duya un atlòt dalt un bastó y allá en es Convent de Jesús acabavan sa funció, tornantsen tots p' es camí de s' Infernet y per can Veta.

El Rey Heròdes quant se veyà burlat s' arrabassava sa barba postissa que duya, y es presenciá aquest fét era sa delícia de tots els qui anavan à veure sa funció, qu' eran tots els habitants de Palma.

¡Quant mudats están es temps d' ara! Ja ningú s' en recòrda d' aquell truy. Ja tots els qui allá se sempentetjavan hey han tornat d' en un en un amb sos pèus devant y per derrera vegada. Ja ningú pensa en sos Reys més qu' es pares y mares que tenen nins petits, y quant hey pensan los còsta de sa bossa per pò de que l' ondemá no tengan es séu hereu amb un pam de morros ó de que sa futura polla rossa de la casa no prenga una rabiada d' aquelles que son les señores avies de cèrtes *pataletas* que han de vení després. Es precis avuy en dia prendre es temps axí còm vé y comprá juguets p' els Reys y tornarné comprá p' el Ram y comprarné altre vegada à ses Fires perque la gent menuda estiga entretenguda y perqu' es extèrns sápigam que à son pare no li mancan sòus per aquests pòrros-fuyes encara que 'n dèga molts per un altre costat. S' estuferà del dia axí heu reclama.

Procurau al manco qu' aquestes juguets sian instructives y contribuyexcan à sa bona educació des vòstros infants que tant descuydada teniu à causa de ses causes de sa modèrna vida. No 'n parlem pús.

PEP D' AUBEÑA.

CANTARELLAS ATRIBUIDAS Á N' ES POBLE.

Jò no sé qui se fia
De l' esperansa;
Que basta essè famella
Per essè falsa.

No 't cases amb véy nina,
P' es capitals,
Sa moneda se gasta
Quedan es mals.

A ca-méua me diuen
Que romp botins
Y jò dich bon caramba!
Compraulós fins.

S' amó es un ninòt
Qu' en caminá,
Per molt poquet que menji
Ja 's satisfá;
Però en cresquent,
Quant més li van donant
Més va volguent.

M. DULEY.

XEREMIADES.

Segons noticies ahí va entrá dins es pòrt de Felanitx es nòu vapó qu' han comprat per dú ví à France.

¡Vaja un carregament bò per desembarfá ets altres vapors que sòlen aná sempre farts de porchs!

Agrahim molt s' atenció que tengueren convidantmós per aná à rèbre dit vapor juntament en tots es companeros de prensa.

*
**

També mos diuen qu' à n' es Teatro d' aquesta vila estrenaren una péssa ó *zarzuela* mallorquina compòsta per dos sócios de la JOVE IGNORANCIA, y que va essè tan aplaudida.

Axi mos agrada. Los enviam s' enhorabòna.

*
**

Diuen que se tracta de trasladá es presili à ses ruhines de Sant Francesch. Si aquesta fos vèra, ja podriam di qu' es *sentit comú* s' ha trasformat en *sentit raro*.

Per amor de Deu, señors que compò-

nen ses corporacions populars d'aquesta capital, señors qu'ecserseixen cárrechs d'autoritat, no consenten tal desbarat y protesten d'ell còm heu feym nòltros.

Fassen entendre en es qui mana que Palma es una Ciutat de 60.000 ànimes, qu'es punt designat per situá es presili té molt de való y es molt necessari per axamplá sa població, y que trobarán altres llochs pròp de sa capital si vòlen, còm l'*Hornabègue*, ahont en més poch gasto podrian fé una còsa més bona, qu'ompliria s'objècte que se propòsan.

Ahontsevuya estaria es presili milló que dins Ciutat.

*
**

Per Ciutat hem tengut unes boyrades ben bones. Y segons mos diuen, per moltes de viles ha estat lo mateix, ó pitjó.

Aquesta bòyra que 'n es temps que mos trobám no pòt fé mal à n'es arbres ni à n'es sembrats, ha servit per amagá moltes de còses qu'ha dexades destapades es derré dia del any qu'acaba d'espíra.

Deu envía ses còses à temps.

*
**

Ses ruhines de Sant Francesch van à ma de quedá convertides en penitenciaría de criminals.

No pòt sè: s'art, sa relligió y ses nòstres glories no heu consentirán jamay.

EPIGRAMES.

Es dia que vá espíra
Es ferré Tòni Bastida
Homo que tota sa vida
Còm un nègre trabaya;
Sa dòna axí s'esclamava:
—¡Vaja una sòrt més fatal!
Es mòrt are que goñava
Vint pessetes de jornal.

UN MENESTRAL.

Un pòbre mèstre d'escòla
Dèya à sa dòna:—¿Que fás?
Vetèn à vendre es cedás,
Tant mateix sempre redòla.....
¿Sèt sòus n'has trèts y no més?
Per rès bastan. ¡Còm-passám!
—Si pogués vendre sa fám
Ja faría més doblés.

MESTRE GRINOS.

Remey segú per curá mal de caixal per fòrt que sia.

Cercarás argila de tota casta de colós. Blanca, gròga, vermeya, cenrosa, blava, nègre, coló de sempenta de frare y d'altres y la guardarás per quant sia necessari.

Totduna que t'entrará es mal de caixal t'hi posarás demunt una bolleta d'argila de sa blava y ley deixarás está vint y quatre hores. Passat aquest temps si veus que t'ha aumentat, señal que va bé y renòves sa bolleta, y ley tendrás altres vint y quatre hores. Axò heu farás fins à tres vegades y si vésses qu'encara aumenta axò es pròva que no has endevinat es coló de s'argila. Per lo mateix baratarás d'argila y les posarás de sa gròga. Seguint axí, una de dues, ó t'ha d'espasá à la fòrsa ó t'ha d'aumentá, y en aquest derré cas vòl dí que va bé.

No 'l te fasses arrancá may perqu'es un mal sistema. Es lo mateix que si en tení mal de cèya te fesses tayá es cap.

COVERBOS.

Un atlòt s'etzaminava d'Història Sagrada, y es mèstre li preguntá:

—¿Qui va essè sa mara de Santa Ana?

—Sa vorera, (contestá s'atlòt.)

—¿Còm es axò? (digué es mèstre.)

—¿Còm? que no ley ha cap andana que no tenga vorera.

*
**

Un atlòt de Ciutat preguntava à un atlòt pagès:

—¿D'hont ets?

—De Binissalèm.

—S'altre dia hey vatx essè à Binissalèm y amb una pedrada vatx rompre es cap à un binissalemé.

—¿Y no 't mataren?

—¡Qu'havian de matá, jò'n vatx fé corre més de trenta de binissalemés.

—No heu crech.

—Ydò, mira, es ben vè, perque me encalsaren fins à Consey y no 'm pogueren agafá.

CRIDA.

CALENDARI DE L'IGNORANCIA.

Es de forma americana y per setmanes, perque sia mes còmodo à n'els manestrals y pagesos.

Comensa es dia de Nadal perque sia hò per doná ses bones festes; y dú tot lo que duen ets altres calendaris, ménos alló qu'els ignorants no saben ni pòden sèbre per ara. També dú ses Coranthores de Ciutat, y efemérides, y noticies, y poesies, y coverbos, y endevinayes, y receptes de cuyna, y rebostería, y que sé jò que més.

A n'es qui 'l compra se li regala al acte un pla de tota Mallorca.

Se ven à s'Administració des periòdich L'IGNORANCIA; à sa tenda d'els hereus de Don Gabriel Rotger, *Cadena de Cort*, núm. 11, Palma.

PREUS.—Un calendari..... Mitja pesseta

Una dotzena..... Cinch pessetes

Vint y cinch ..... Dèu pessetes

N. B.—Còm enguañy s'en han fet poch no n'hi haurá per qui 'n voldrá.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Es majó mal des mals es parlá amb animals.*

SEMBLANSES.—1. *En que no adula ningú.*

2. *En que passa.*

3. *En que s'emblanquinan.*

4. *En que té estrelles.*

TRIANGUL.....—*Siriach-Siria-Siri-Sir-Si-S.*

XARADA.....—*S' a-be-ya.*

CAVILACIÓ.....—*Fontirroig.*

FUGA.....—*Duch un surtú d'un Rús.*

ENDEVINAYA.....—*Un buñól.*

GEROGLIFICH.

:: + ≡ — FER
FER

MESTRE GRINOS.

SEMBLANSES.

1. *¿En que s'assembla un globo à una monèya?*

2. *¿Y una escòla à n'els certámens?*

3. *¿Y es ví à sa llet?*

4. *¿Y un carré quant plòu à una baña de xòt?*

BIEL.

TRIANGUL DE PARAULES.

Omplí aquests piclis amb lletres que lletgides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, un nòm d'hòmo; sa 2.ª, es sèu llinatge; sa 3.ª, una paraula castellana; sa 4.ª, un objècte de comèrs; sa 5.ª, lo que se pòsa à n'els escrits si hey ha equivocació; sa 6.ª, una paraula de dues lletres; y sa 7.ª, un número romá.

ECSEMÉ.

XARADA.

Si vòls trobá sa *primera*
Dins s'aritmètica está;
Segona es un membre humá
Qu'entre tots dú sa bandera;
Y per trobá sa *tercera*
Vetèn à dins un piná;
El *tot fòrt* sap mossegá
Y no 's cá ni gremenara.

MESTRE GRINOS.

CAVILACIÓ.

ART FORNÉ

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
EN PEPET.

FUGA DE CONSONANTS.

. U. .U. .A. U. .U. Y . U. .U. .A. U. .U.
UN BUÑOL FRANCÉS.

ENDEVINAYA.

Jò heu vuy doná per escrit
Es mòdo des méu pensá;
Meèm qui heu endevinará:
¿Quin animal es qu'hey ha
Que sòls se lo veu volá
Per montañes y p'es plá
S'hòra del mal esperit?

EN PERE.

(Ses solucions dissapte qui vé; si som ciús.)

7 JANÉ DE 1883

Estampa d'En Pere J. Gelabert.